16/08/2023

Φθιώτιδος Συμεών: «Η μετάσταση της Θεοτόκου είναι μία φανέρωση ότι ο θάνατος έχει νικηθεί»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην ιστορική, αγιοτόκο και κατάμεστη από πιστούς Ιερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος ιερούργησε χθες ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, πλαισιούμενος από τον Άγιο Καθηγούμενο της Μονής Αρχιμ. π. Γερμανό Γιαντσίδη και πατέρες της Αδελφότητος.

«Αν δεν επαναστατήσουμε απέναντι στον εαυτό μας, δεν θα μπορέσουμε να επιτύχουμε καμία επανάσταση. Για αυτό λοιπόν αυτό εύχομαι ολόψυχα και ολοκάρδια η Παναγία μητέρα μας να μας εμπνεύσει, να μας στηρίξει και να μας καθοδηγήσει και στα δύσκολα και στα εύκολα και στα λυπηρά και στα χαρούμενα και στις δοκιμασίες και στις επιτυχίες», είπε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Φθιώτιδος** κ. Συμεών.

Τους Ιερούς Ύμνους απέδωσε χορός Ιεροψαλτών, μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών αντιφωνώντας λόγους υιικής ευγνωμοσύνης του Καθηγουμένου της Μονής π. Γερμανού προς το προσωπό του μεταξύ άλλων ανέφερε:

«Μεγάλη γιορτή και μεγάλη μέρα σήμερα. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην γιορτάζει σήμερα. Γιορτάζουν οι αδικημένοι, γιατί προσμένουν από την Παναγία μας την δικαιοσύνη, γιορτάζουν οι περιφρονημένοι, γιατί η Παναγία δεν περιφρονεί κανέναν, γιορτάζουν αυτοί, που βιώνουν ανισότητα, γιατί στην αγκαλιά της Παναγίας είμαστε όλοι ίσοι, γιορτάζουν όλοι οι άνθρωποι σε όλο τον κόσμο, οι αιχμάλωτοι, οι σκλαβωμένοι, αυτοί που βρίσκονται μέσα στη δίνη του πολέμου, γιορτάζουν και περιμένουν από την Μητέρα της ειρήνης να φωτίσει τους ισχυρούς αυτού του κόσμου, τους παράφρονες και ανόητους αυτού του κόσμου, επιτέλους να συνειδητοποιήσουν ότι τα αγαθά αυτού του κόσμου φτάνουν για όλους και περισσεύουν, αρκεί να αγαπήσουμε την ισότητα, την ειρήνη, την αγάπη, τη δημοκρατία, τον διάλογο, την αλληλεγγύη.

Για το λόγο αυτό επέλεξα να είμαι σε αυτό το Μοναστήρι φέτος, γιατί το αίμα και ιδρώτες αυτών των μοναχών που εμόνασαν επί αιώνες σε αυτό το Μοναστήρι, το αίμα τους και ιδρώτες τους γράφουν μια λέξη. Παναγία. Γράφουν μία λέξη. Ελευθερία. Γράφουν μία λέξη. Ισότητα. Γράφουν μία λέξη. Αγάπη. Αυτό είναι η Παναγία, αυτό είναι η Εκκλησία, αυτό οφείλουμε να ζήσουμε και να βιώσουμε, όπου και αν βρεθούμε, όπου και αν γιορτάσουμε σήμερα και η Παναγία μας όπως την ζούμε, όπως τη βιώνουμε μέσα από την εμπειρία των Αγίων της Εκκλησίας μας και μέσα από την βιοτής των Οσίων. «Μετέστης πρὸς τὴν ζωήν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καί ἐν τῇ κοιμήσει οὐ κατέλιπες τον κόσμον». Δεν μας εγκατέλειψε η Παναγία.

Η μετάσταση Της δεν είναι μία φυγή, η μετάσταση Της δεν είναι μία περιφρόνηση δική μας, δεν είναι μία απομάκρυνση από εμάς αλλά η μετάσταση της Θεοτόκου είναι μία φανέρωση ότι ο θάνατος έχει νικηθεί. Αν ψάχνουμε και αναζητούμε τεκμήρια της Αναστάσεως, το πρώτο τεκμήριο μετά το Αναστημένο Σώμα του Χριστού μας, το οποίο το ψηλάφισε ο Απόστολος Θωμάς είναι η μετάσταση της Θεοτόκου. Είναι μαρτυρία ψηλαφητή της Αναστάσεως ότι η Ανάσταση δεν είναι ένα παραμυθάκι, δεν είναι μία επινόηση δική μας, δεν είναι μία ψευδαίσθηση, δεν είναι μία φαντασιακή εικονική πραγματικότητα σαν αυτή στην οποία ζούμε σήμερα, αλλά η Ανάσταση είναι η προοπτική μας.

Όταν τελούμε την Εξόδιο Ακολουθία, στο ευαγγελικό ανάγνωσμα που αναγιγνώσκουμε, τονίζουμε τα λόγια του Χριστού: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶπιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶεἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκ εν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν». Αυτός ο οποίος ακούει το λόγο, αυτός ο οποίος πιστεύει σε Αυτόν, ο οποίος με απέστειλε, αυτός έχει την αιώνια ζωή και δεν περνάει, δεν υπεισέρχεται, δεν δοκιμάζει καμία κρίση, αλλά ήδη «μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν». **Αυτό συνέβη κατ εξοχή με την Παναγία μας, αυτός ο λόγος φωτογραφίζει την Παναγία μας, η οποία έλαβε την αιώνια ζωή και εις κρίσιν ουκ έρχεται, και δεν θα έλθει εις κρίση, γιατί ήδη «μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν» με αυτό το Άφθαρτο σώμα Της, καθώς μετέστη στους ουρανούς.**

Κι αν έχουμε αμφιβολία και για τη μετάσταση της Παναγίας, για την Αφθαρσία του Σκηνώματος Της, ο Θεός της αγάπης που αγαπά τις αμφιβολίες μας, ο Θεός της αγάπης, ο οποίος αγαπά τις αμφισβητήσεις μας, καθώς ο Θεός είναι ο μόνος που δεν φοβάται την άρνηση, ο Θεός διψάει για ψυχές, οι οποίες τον αμφισβητούν, γιατί στο βάθος τον ψάχνουν, διψάει για ψυχές, οι οποίες τον αρνούνται, γιατί στο βάθος τον ποθούν και τον αναζητούν και η άρνησή τους και ο πόθος τους είναι μια επιθυμία για ακόμη πιο ψηλαφητή σχέση, για ακόμα πιο ψηλαφητή αλήθεια.

Ο Θεός λοιπόν της αγάπης κι αν ακόμα έχουμε αμφιβολία μέσα μας και αμφισβήτηση για την Αφθαρσία του Σκηνώματος και του Σώματος της Υπεραγίας Θεοτόκου έφερε σε εμάς το Άφθαρτο Σκήνωμα και το Άφθαρτο Σώμα του **Οσίου Βησσαρίωνος**, για να μας αποδείξει και μας φανερώσει ότι «ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶπιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον», αυτός, ο οποίος αγάπησε το Θεό και αγάπησε την Παναγία και την αγάπησε σε υπερβολικό βαθμό μπορεί να αξιωθεί και αυτός αυτής της χάριτος και είναι συγκλονιστικό, διότι στη δική μας πίστη, στη δευτέρα επιδημία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού προσδοκούμε ανάσταση σωμάτων που σημαίνει ότι προσδοκούμε και αναμένουμε και το σώμα του Οσίου Βησσαρίωνος και αυτό και πάλι να αναστηθεί, να αναζωογονηθεί και να λάμψει μέσα στην αιώνια δόξα της Βασιλείας του Θεού.

Ακατανόητα πράγματα αυτά ίσως για κάποιους ανθρώπους, οι οποίοι είναι εγκλωβισμένοι στην απαισιοδοξία, στον μηδενισμό. Εμείς σεβόμεθα τους πάντες, αλλά, για μας, όσοι δεν ελπίζουν σε Ανάσταση, δεν μπορούμε να ελπίζουν σε τίποτα. Χωρίς ελπίδα στην Ανάσταση δεν μπορεί να υπάρξει ούτε επανάσταση, δεν μπορεί να υπάρξει ούτε Ανάσταση μέσα στην κοινωνία, μέσα στις σχέσεις μας. Αν δε βάλουμε το πήχη όχι απλώς ψηλά, να τον βάλουμε πάρα πολύ ψηλά, στο υψηλότερο σημείο του πήχη είναι η Ανάσταση και η νίκη πάνω στο θάνατο. Αν πιστεύουμε ότι μπορούμε να νικήσουμε το θάνατο, τότε μπορούμε να νικήσουμε και κάθε άλλου είδους θάνατο απ’ όπου κι αν προέρχεται αυτός ο θάνατος μέσα στον κόσμο, κάθε θάνατο ιδιοτέλειας, κάθε θάνατο εγωπάθειας, κάθε θάνατο φιλαυτίας, κάθε θάνατο ατομοκρατίας, κάθε θάνατο αδικίας, κάθε θάνατο περιφρόνησης του ανθρωπίνου προσώπου και κακοποίησης και εξευτελισμού της ανθρώπινης προσωπικότητας.

Να λοιπόν που η μετάσταση της Παναγίας κομίζει χαρά, ανάσταση, ελπίδα, αισιοδοξία και φως μέσα στον κόσμο και ιδιαίτερα για αυτούς που υποφέρουν, για αυτούς που πάσχουν, για αυτούς οι οποίοι φαίνονται ότι βρίσκονται σε μειονεκτική θέση εξαιτίας της ασυδοσίας, της έπαρσης, της οίησης και της αλαζονείας των δήθεν ισχυρών αυτού του κόσμου και της κοινωνίας την οποία ζούμε.

Εύχομαι ολόψυχα και ολοκάρδια, η Παναγία μητέρα μας να σκεπάζει τη Μονή, να εμπνέει τους αγώνες της Μονής.

Μπορεί σήμερα οι εθνικοί-λαϊκοί αγώνες να μην έχουν τη μορφή που είχαν στη μάχη της Αγάθωνης στην Επανάσταση του 1821, μπορεί να μην έχουν τη μορφή που είχαν οι αγώνες του μεγάλου και εμβληματικού καθηγουμένου Γερμανού του «Παπα-ανυπόμονου» εδώ σ αυτό το λίκνο της αντίστασης και της ελευθερίας, μπορεί να μην έχουν τη μορφή που είχαν στο παρελθόν, αλλά είναι και τώρα και πάντοτε καιρός αγώνα, καιρός επανάστασης, καιρός μάχης. Είναι καιρός και επιτακτική ανάγκη να μην σταματήσουμε ποτέ να θέτουμε τον πήχη ψηλά, να αγωνιζόμαστε, να μην επαναπαυόμαστε, να προσδοκούμε και να αγωνιζόμαστε για ακόμη περισσότερη ελευθερία, για ακόμη περισσότερη δικαιοσύνη, για ακόμη περισσότερη ειρήνη, για ακόμη περισσότερη αγάπη. Αυτό εύχομαι ολόψυχα σε όλους μας και κυρίως όμως στον καθένα προσωπικά.

Η μεγαλύτερη παγίδα, στην οποία μπορεί να πέσουμε είναι αν περιμένουμε όλα αυτά μόνο από όλους τους άλλους, αν τα περιμένουμε απρόσωπα από κάποιους θεσμούς μόνο ή κάποιες αρχές ή κάποια συστήματα. Το πιο δύσκολο σύστημα, στο οποίο καλούμεθα να γίνουμε πραγματικά αντισυστημικοί είναι το σύστημα που υπάρχει μέσα στο Εγώ μας, είναι το σύστημα του «κλεισμένου» εαυτού μας. Αυτή είναι η πιο σκληρή κάστα, η πιο σκληρή ελίτ, η ελίτ των λογισμών μας, των σκέψεων μας, της ισχυρογνωμοσύνης μας, της ιδέας που έχουμε για τον εαυτό μας.

Αν δεν επαναστατήσουμε απέναντι στον εαυτό μας, δεν θα μπορέσουμε να επιτύχουμε καμία επανάσταση. Για αυτό λοιπόν αυτό εύχομαι ολόψυχα και ολοκάρδια η Παναγία μητέρα μας να μας εμπνεύσει, να μας στηρίξει και να μας καθοδηγήσει και στα δύσκολα και στα εύκολα και στα λυπηρά και στα χαρούμενα και στις δοκιμασίες και στις επιτυχίες. Να έχουμε την Παναγία πάντοτε κοντά μας ή μάλλον εμείς να είμαστε κοντά στην Παναγία. Η Παναγία μας έχει στην αγκαλιά της. Είναι ευκαιρία να την απολαύσουμε αυτή την αγκαλιά, να γαντζωθούμε, να γραπωθούμε από την αγκαλιά της, να κολλήσουμε πάνω της και να παραμείνουμε εκεί, «ἔνθα πάντων ἐστὶνεὐφραινομένων ἡ κατοικία». Χρόνια πολλά, ευλογημένα και πανευφρόσυνα σε όλους»!

Ο Άγιος Καθηγούμενος της Μονής Αρχιμ. **π. Γερμανός Γιαντσίδης** στην προσφώνηση του υπογράμμισε ότι είναι πρώτη φορά στην ιστορία της Μονής, που ο οικείος Ποιμενάρχης ιερουργεί αυτή την ημέρα στο Μοναστήρι της Παναγίας,

χαρακτηρίζοντας τον σημερινή Θεία Λειτουργία ιστορική, καθώς επίσης και γεγονός, το οποίο έρχεται να προστεθεί στην πολλή πατρική αγάπη, το ανύσταχτο ενδιαφέρον και την ανοιχτή αγκαλιά του Σεβασμιωτάτου για το Μοναστήρι και την Ιερά Αδελφότητα.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των εκατοντάδων πιστών, οι οποίοι από νωρίς είχαν κατακλύσει το Μοναστήρι της Παναγίας Αγάθωνος παραβρέθηκαν: η Βουλευτής Βοιωτίας κ. Γιώτα Πούλου, ο Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδος κ. **Φάνης Σπανός**, ο Δήμαρχος Λαμιέων κ. Ευθύμιος Καραΐσκος, συνοδευόμενοι από Αντιπεριφερειάρχες και Αντιδημάρχους, ο Κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και Αντιπρύτανης κ. Χρήστος Καραγιάννης, ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Απόστολος Γκλέτσος, Διοικητές και Αξιωματικοί του Στρατού, της Αστυνομίας και των Σωμάτων Ασφαλείας, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων του τόπου.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου